

Což je po té mamě,
dyž ona mně bije.

Má mamičko, vstaňte,
hlavičku mně češte.

Dyž mně chleba dává,
zlým mě odevzdává.

Běž, ty dítě, domů,
máš tam jinó mamu a t. d.

342. *Jiný konec*

a) Běž, dítě, k potůčku,
umej si hlavičku.

Kúry zazpívaly,
zlí se spropadali.

Byla sem u máti,
na vás žalovati.

Dítě pořád mylo,
až se utopilo.

c) Běž, mé dítě, domů,
vylez na komoru.

Matka nemeškala,
krajíc ukrojila,
máslem pomazala.

b) Běž na lomenicu,
dej kúrám pšenicu.

Zavolej slepičky,
nahaž jim pšeničky.

Dítěti ho dala
a víc ho nebila.

Kúry zaspívají,
zlí se spropadají.

Jak kohót zazpíval,
hned macochu čert vzal.

Děvče nemeškalo,
kúrám nasypalo.

d) Kdes, dítě, kdes bylo,
žes doma nebylo?

160. UMRLEC

343.

Od Příbora

[: Šla žena do kostela, :]
poprosiíc Pana Boha.

Šij mi, ženo, košulu,
bo mam celu ohnilu.

ať se k tobě dostanu.

Nadešla umrleho,
prvšiho muža sveho.¹⁾

Ušij mi ju v sobotu,
přiněš mi ju v nědělu.

Něžadaj to, ženo ma,
by se ku mně dostala.

An chodi po krchově
po travičce zelenej.

Polož mi ju na hrobě,
vemu ja ju sam sobě.

Ležim blizko kostela
a nēslyšim zvoněňa,
ani ptačka zpivaňa.²⁾

Tlačí travu zelenu,
zbira rosu studenu.

Pozdravuj tam mileho
druheho muža sveho.

Ach, jdi, ženo, do domu
a přikaž tam svym dětom:
ať už o mne nēplaču,
težkosti nědělaju.

Rosičku se umyva,
košulu se utira.

Tu maš, muž, košulu,
ať ti ji věc něšiju,

¹⁾ Něviděla žadneho,
ene muža prvšiho.

²⁾ Ani ptačků zpivati,
ani zezulky kukati.